

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Michala Rendy a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2020, č. j. X, ve věci bodového hodnocení řidiče,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 21. 8. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2020, č. j. X, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 5. 2020, č. j. X, kterým

správní orgán I. stupně zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů ze dne 13. 4. 2019 a provedené záznamy potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Žalobní body soud shrnuje takto:

- a) žalovaný nerespektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z rozhodnutí jiných správních orgánů (např. Městského úřadu Písek). U krajských úřadů by dle zásady legitimního očekávání měla existovat obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
- b) žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů;
- c) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat znalost práva, tudíž nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Pro způsobilost rozhodnutí být podkladem pro záznam bodů sice dle judikatury postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem konkrétní jednání konkrétní osoby musí být v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním;
- d) pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, naproti tomu blok série FC/2013 č. C 1404971 ano, je tedy zřejmé, že i přes specifickou blokové řízení a pokutového bloku samotného lze vydat rozhodnutí splňující zákonné požadavky;
- e) pokutové bloky ze dne 13. 4. 2019, 4. 7. 2018, 9. 10. 2017, 21. 4. 2015, 22. 7. 2013, 7. 4. 2013, 21. 3. 2012, 5. 11. 2011, 20. 5. 2010, 15. 2. 2010 a 14. 8. 2009 jsou nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť v nich přestupek není vymezen konkrétním, individualizovaným jednáním. Z bloků není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Názvy obcí, ulic a právní kvalifikace přestupku jsou neúplné a zkratkovité, což znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce. Taktéž údaje o výši uložených sankcí jsou neúplné či chybí a z pokutových bloků není možné ověřit, zda výše sankce vyjádřená čísly odpovídá výši sankce vyjádřené slovně. Dále není dle žalobce v pokutových blocích uvedeno místo, kdy byly pokutové bloky vydány, a nelze z nich zjistit, zda byly vydány oprávněnou osobou. Datum vyhotovení pokutových bloků a jejich převzetí a podpis žalobce nejsou dostatečně zřetelné. Bloky jsou nečitelné a obsahují strohé a zkratkovité formulace, jejichž nepřipustnost vyslovila

i judikatura. Dále není v některých pokutových blocích uvedeno, zda byly přestupky spáchány úmyslně či z nedbalosti.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Na žádost žalobce byly v rámci námitkového řízení doplněny kopie pokutových bloků, s výjimkou těch, které byly skartovány po uplynutí skartační lhůty. Žádné rozhodnutí jiného správního orgánu svědčící o jiné praxi žalobce nepředložil a i kdyby tak učinil, české právo není založeno na precedentech. Žalovaný zdůraznil, že zákonným podkladem pro záznam bodů je oznámení o uložení pokuty. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, samotné oznámení o uložení pokuty nestačí a musí být doloženo pokutovým blokem pouze v případě, kdy pachatel tvrdí, že skutek nespáchal, resp. se jej nedopustil, což žalobce nikdy netvrdil. Správní orgán I. stupně v zájmu šetření práv žalobce a v zájmu své vlastní jistoty si kopie pokutových bloků nicméně vyžádal a zjistil, že pokutové bloky jsou po obsahové stránce v souladu s příslušnými oznámeními o uložení pokut, bylo postaveno najisto, že žalobce se dopustil jednotlivých přestupků a veškeré body mu byly zapsány a sečteny správně. Z pokutových bloků je zřejmé, jakého přestupku se žalobce dopustil, kdy, kde, kým byl žalobce pokutován a za co. Otázka dokonalosti vypsání pokutových bloků by dle žalovaného neměla být předmětem řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Předmětem tohoto řízení je posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku.

C) Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Uvedl-li proto žalobce obecně (jako nadpis dílčí kapitoly žaloby) pouze „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, jedná se o výtku nenaplněnou jakýmkoli konkrétním skutkovým obsahem, a proto se jí soud nemohl nijak blíže zabývat. Úkolem soudu jakožto nestranného posuzovatele není za žalobce žalobní body domýšlet.
6. Dále krajský soud uvádí, že absence reakce žalovaného na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek nemůže činit žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce tato ani jakákoli jiná rozhodnutí, která by svědčila o existující správní praxi, k odvolání ani jeho doplnění nedoložil. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze uvedl, že správní orgány jsou povinny dodržovat princip předvídatelnosti (právní jistoty) v činnosti správních orgánů a tedy rozhodovat ve skutkově shodných případech totožně. Dále uvedl, že za nezpůsobilé byly označeny obdobné podklady Krajskými úřady

Moravskoslezského či Jihočeského kraje. Jelikož však žalobce nekonkretizoval, v čem se měl správní orgán I. stupně od uvedené zásady odchýlit, nebylo třeba, aby se žalovaný danými rozhodnutími zabýval.

7. Krajský soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se lze proto stěžít dovolávat odkazem na tři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě, jejichž stáří navíc překračuje více než 5 let. Zásada tak byla žalobcem nesprávně aplikována. Poukázat lze v této souvislosti na bohatou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, v reakci na totožné argumenty (ve věci tamního stěžovatele zastupoval týž advokát) uvedl: „*V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS).*“
8. Pro úplnost soud uvádí, že názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyjádřené v žalobcem předložených rozhodnutích z r. 2014 byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na nějž žalobce sám odkázal. Rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, které rovněž žalobce připojil k žalobě, je co do hodnocení obsahových náležitostí jednotlivých pokutových bloků, zcela souladné se závěry, které učinily i správní orgány v posuzované věci.
9. Poněkud nepochopitelná je pro krajský soud skutečnost, že se žalobce v žalobě dovolává legitimního očekávání „odlišné“ správní praxe spočívající v nevycházení v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o uložení pokuty. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně v posuzované věci zcela v souladu s požadavky žalobce pokutové bloky opatřil a jejich obsahem se v rozhodnutí podrobně zabýval, stejně jako následně žalovaný.
10. Krajský soud zdůrazňuje, že ustálená judikatura důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem

předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).

11. Jde-li o zpochybnění skutečností obsažených v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS).
12. Krajský soud však uvádí, že v posuzované věci opatřil a přezkoumával správní orgán I. stupně předmětné pokutové bloky nadbytečně. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, či jiná rozhodnutí, na jejichž podkladě bylo vytvořeno oznámení o uložení pokuty, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, Nejvyšší správní soud s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, uvedl: „(...)oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“
13. Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů ze dne 26. 4. 2019 toliko obecně konstatoval, že proti záznamům bodů vznáší námitky, aniž by je jakkoli konkretizoval, a navrhl doplnění dokazování o podkladová rozhodnutí o uložení pokut. Žádné konkrétní námitky, jež by vyvolávaly nutnost porovnávat obsah oznámení o uložení pokuty se samotným pokutovým blokem, žalobce neuplatnil. Správní orgán I. stupně tudíž, neměl-li sám pochybnosti, nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření podpisu žalobce. Krajský soud proto shrnuje, že žalobní námitka, že správní orgány nevycházely při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem nesprávně aplikována. Žalobní body a) a b) jsou tak nedůvodné.
14. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda delikt ní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému delikt nímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu.

Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.

15. Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49, bod 19).
16. Výčtem typových vad pokutových bloků bez vztahu ke konkrétním v posuzované věci relevantním podkladům, který žalobce učinil součástí žaloby jako žalobní bod c), se krajský soud pro jejich obecnost nezabýval.
17. Nedůvodný je dále žalobní bod d), neboť pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nebyly v posuzované věci vůbec použity. Namítal-li žalobce jejich existenci jako ukázkou toho, že některému z policistů se podařilo pokutový blok vyplnit způsobem z pohledu žalobce bezvadným, pak krajský soud připomíná žalobci, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je svěřena ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli stráž nad dokonalostí úkonů správních orgánů. Nelze proto dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z porovnávání správních aktů vydaných různými správními orgány a vyhodnocování toho, kterému policistovi se podařilo nejpodrobněji vyplnit pokutový blok.
18. Žalobce sice následně v žalobě namítl i řadu vad konkrétních částí (kolonek) jednotlivých pokutových bloků, obsahově jsou však i tyto námitky opět pouze obecné, šablonovité a neobsahují žádné konkrétní tvrzení o natolik závažné vadě, která by činila pokutové bloky nezpůsobilými podklady pro záznam bodů ve smyslu citované judikatury.
19. Ačkoli žalobce namítl nečitelnost v blocích vyplněných údajů, krajský soud se přesvědčil, že vyplněné údaje jsou ve všech případech bez potíží čitelné a kolonky jsou vyplněny tak, že obsahují veškeré potřebné údaje k dostatečné individualizaci skutku. Předně je v nich dostatečně identifikován žalobce jako přestupce. Rodné číslo, jehož se žalobce dovolává, není obligatorní náležitostí pokutového bloku, identifikace jménem, datem narození a adresou spolu s údajem o osobním dokladu, z něhož byly tyto údaje ověřeny, je zcela dostatečná. V posuzované věci je nicméně ve většině pokutových bloků rodné číslo uvedeno. Ze všech pokutových bloků je zjistitelné, jaké vozidlo žalobce řídil, kdy, kde a jakého jednání se dopustil, jak bylo toto jednání právně kvalifikováno a v jaké výši mu byla uložena pokuta.
20. Za lichou považuje soud námitku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil stanovené povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. V pokutovém bloku ze dne 9. 10. 2017, ve kterém byl žalobce pokutován za nezastavení na signál „Stůj“, je zcela logicky dovoditelné, že tak žalobce učinil v postavení řidiče a za jízdy, když tento přestupek nelze spáchat jinak než za jízdy. V pokutových blocích, v nichž byl žalobce pokutován za držení mobilního telefonu v ruce nebo za to, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, je výslovně uvedeno, že se tak stalo „za jízdy“, u pokutového bloku ze dne 22. 7. 2013 tato

skutečnost vyplývá z porušení povinnosti ve spojení s právní kvalifikací uvedenou na bloku.

21. Dle krajského soudu je třeba dále odmítnout námitku vůči identifikaci místa spáchání přestupku (vyplnění kolonky č. 5), neboť případná nepřesnost v označení místa spáchání přestupku nemůže mít vliv na skutečnosti posuzované správním orgánem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána. Krajský soud přesto hodnotí nad rámec nutného odůvodnění konkretizaci místa spáchání přestupku v předmětných blocích za zcela dostatečnou.
22. Nezbytná zkratkovitost údajů v pokutovém bloku není na úkor nezaměnitelnosti skutku. Uvedený způsob záznamu na pokutových blocích aproboval i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích, např. ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Výtka nejednoznačné specifikace žalobcem porušení právní povinnosti je neakceptovatelným formalismem. Zkráceně formulovaná právní kvalifikace (§ 7/1c zák. č. 361/2000 Sb., „§ 71/4 z. č. 361/2000 Sb., „či „§ 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb.“), tj. nahrazení zkratky „odst.“ lomítkem, či specifikace zákona toliko jeho číslem, pod nímž byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže. Jedná se tedy o případ, kdy zkratkovitě uvedený údaj nemá vliv na jednoznačnost zaznamenaných údajů.
23. Výtky žalobce vůči tomu, že není přezkoumatelným způsobem uvedena forma zavinění u pokutových bloků ze dne 13. 4. 2019, 4. 7. 2018 a 9. 10. 2017, nejsou taktéž namístě, jelikož na pokutových blocích je uvedena forma zavinění nedbalostní. Namístě není ani argumentace absencí výše sankce, příp. neúplnost tohoto údaje, resp. nezřetelnost údaje o výši sankce, když z jednotlivých pokutových bloků jsou výše sankce zjistitelné (300 Kč, 200 Kč, 100 Kč, 300 Kč a 100 Kč).
24. Všechny bloky rovněž obsahují označení oprávněné úřední osoby a její podpis a rovněž podpis žalobce, včetně čitelného data a místa vydání bloku. Žalobní bod e) je tudíž také nedůvodný.

D) Závěr a náklady řízení

Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. ledna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.